

Ще ме срещне горе, мили дѣдо,
и ще блѣйне бѣлотото ти стадо,
Шаро отдалечъ ще ме познае
и отъ радостъ весель ще залае.

Вечерьта край огъня двамина,
чакъ додето полунощъ премине,
ще говоримъ съ тебе до насита
за сърнитѣ, мечкитѣ, орлитѣ . . .

Мили дѣдо,
азъ завършихъ вече писъмцето —
писахъ всичко, що ми е въ сърдцето.
Ала по кого ли да го пратя?
Ще го дамъ на птичкитѣ въ гората...

Младенъ Исаевъ

Въ прозорчето ми грѣй луната
и трепкатъ весело звездитѣ,
презъ него дѣха аромата
на цѣвнали цвѣтя въ лехитѣ.

Въ прозорчето ми слѣнце грѣе,
тукъ сѣдамъ да чета самичка;
славейче въ клона кичестъ пѣе
и чурулика лястовичка.